

П'ятнадцятирічний журналіст

Минуло декілька років відтоді, як поріг «Сарненських новин» несміливо переступив любиковицький школяр Петро Катеринич. Його тодішні вірші були ще незрілі, та все ж неабияке обдарування відчувалось. За цей час юний поет став справжнім газетярем. Читачам «районки», певно, запам'яталися нариси про людей праці, неординарних сучасників, розповіді про події в культурному житті району, фотожарти та кумедні підписи до них. Усі вони вирізняються шанобливим ставленням до героїв замальовок, поетичним баченням краси в повсякденному житті, небайдужістю та добротою. Автора приваблюють односельці зі складною долею, стійким характером і нетривіальними захопленнями, у чому, вочевидь, переконались шанувальники його друкованого слова.

У творчому доробку молодого колеги — дві власні збірки: «Ранок» і книжечка для дітей «Черевички». Віриться, що попереду в Петра нові здобутки й знахідки, цікаві публікації та вірші. Цими днями талановитий підліток відсвяткував свій 15 день народження. Колектив «Сарненських новин» приєднується до віншувань, що лунали на адресу винуватця торжества. Шановний колего! Хай криниця Твого натхнення завжди буде повна, муза повсякчас супроводжує, вдячних читачів, щедрих спонсорів!

Для любителів поезії друкуємо нові вірші Петра Катеринича.

ДІДУСЮ

Мені здається, він мені сміється,
Бо я не звик такого забувати,
Мені здається, він ще озоветься
І вернеться із забуття до хати.

Зайде у дім, так втомлено й повільно,
І принесе худенького окрайця,
Простягне руку, втомлену і сильну:
«Тримай, онучку. Ось тобі від зайця!»

Ні, справді зайде! Зробить паровоза
Із дерева старого біля хати,
Чи літачка, чи шаблю, а чи воза
І дасть мені — малому онучаті.

А я сміявсь, дививсь на тебе, діду,
І думав, що таким же хочу стати:
Таким великим, дужим, статним з виду...
Та хто ж забрав? Хто зміг тебе відняти?

Бо я Художник

Весну маляю срібно-бузинову,
Весну маляю біло-калинову
Шовковими, яскравими тонами.
Весну маляю місячно-яскраву
Весну маляю срібно-золотаву
Трояндово-рожевими тонами.
Весну маляю ніжну, молодаву,
Весну маляю тиху, зеленаву
Я білими, цнотливими тонами.
Весну пишу я олівцем великим,
Весну пишу, та креслю все без ліку.
Що помилки – нічого, вся ж картина –
То поклик квіту, голос журавлиний,
То піднебесні барви неземні...
Не говоріть, що ніколи мені!
Бо я ж художник – маю малювати,
Бо я поет і маю написати.
Малюю проліска, пишу про синє небо,
Хіба ж краси – прокиньтесь! – вам не треба?